

## Olvasói levél

## Hollósy Simon

Örömmel tudatom, hogy a Bányavidéki Új Szó 2017. március 17. számában *Hollósy Simon, a muzsikus* című, a művész születésének 160. évfordulójára az EÖGY füzetekben megjelent cikkünk az alábbi bevezetővel látott napvilágot *Dr. Marian Felix* aláírásával.

Az „Erdélyi örmény gyökerek” című kiadvány 2017 januári-februári számában a Nagybányai Festőiskola megalapítójának, *Fancsalí János* a festőművész ismeretlen arcát tárja elénk.

Örülünk, hogy a XXI. éve megjelenő Erdélyi Örmény Gyökerek füzetek kezdetektől ingyenesen Erdély-szerte is eljut az olvasókhöz és terjeszti a magyar-örmény kultúrát, még másodközlésekkel is, ezáltal még többen

szereznek tudomást az erdélyi magyar-örmény származású Hollósy Simon festőművész zeneművészeti tehetségéről is.

Egyúttal ismerkedjünk meg a harmadik oldaláról is.

A gyakran töprengő és borulató Hollósy, aki sokszor érezte úgy, hogy művészetét

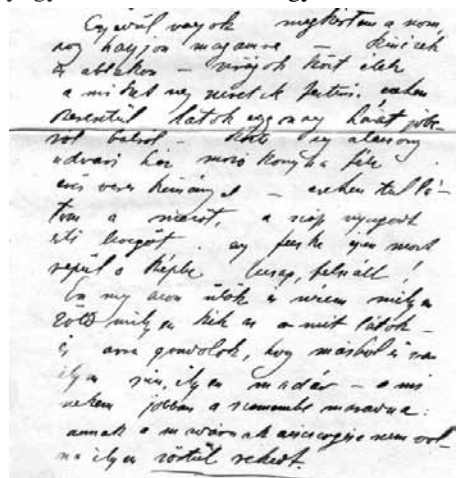
nem értik és nem is értékelik, a magányos lélek, aki a pénztelenséget is nehezen viselte, leveleiben – hogy stílusos legyenek – festővásznonra illő gondolatokkal ajándékozta meg levelezőtársait. A lenti sorokból is érzékelhető az elcsüggedt festő lelkiállapota.

Egy biztos: nem csak az ecsettel bánt jól, szavakkal is kiemelkedően festett.

„Egyedül vagyok, megkértem a nóm, hogy hagyjon magamra – kinézek az ablakon – virágok között élek amiket meg szeretek festeni. Ezeket keresztül látom egy nagy házat jobbról, balról, közte egy alacsony udvari ház, mosókonyha féle ... ezeken túl látom a mezőt, a szép nyugodt levegőt. Egy

fecske éppen most repül a képbe, lecsap felszáll! (...) ülök és nézem milyen zöld, milyen kék az amit látok – és arra gondolok, hogy máshol is van ilyen szűn, ilyen madár – ami nekem jobban a szemembe maradna: annak a madárnak a csicsérgése nem volna ilyen röstiül rekedt.”

B.J.



Hollósy Simon – levél részlet

